

Az emberben lévő félelmek, nagyon sokféle emberi játszmát hívnak életre, amellyel az ember takargatja gyengeségét és igyekszik fenntartani azt a képet, amelyet illúziója alkotott. A játszmákat folytató emberek persze nem tudják, hogy ők ilyen játszma szereplői, mert az illúzió mestere tökéletesen megtévesztette őket. A legfontosabb emberjátszmákat ismertetem most veletek, hogy megismerjétek, mi a helyes és mi nem.

A felszabadulástól való félelemmel küszködő emberek legnagyobb játszmája a szabálygyártás. Az ilyen ember önmaga számára is betarthatatlan regulákat gyárt és annak betartását szigorúan számon kéri környezetétől. Szabályai igen sokrétűek lehetnek, gyakran hivatkozik arra, hogy "szükséges a rend". Ennek megnyilvánulása lehet a túlzott rend és tisztaságmánia, a katonás fegyelem, erős szokásjogok, a túlzott merevség a kapcsolatokban, munkában. A szabadságtól való félelemmel élő ember nem meri kipróbálni az idegen kultúrák ételeit-italait, erősen retteg attól, hogy szembetalálkozzon számára ismeretlen élethelyzetekkel. A szabálygyártás, mint emberi játszma élő mintája a polgári törvények, amely egy társadalom felszabadulástól való félelmét mutatja. Ide kívánkozik egy megjegyzés, hogy Isten ígéretében szereplő mennyországban, nincsenek törvények, mert a tudás által, minden lény felismerte, hogy a félelem és az abból fakadó bűn helytelen. A szabálygyártás a felszabadulási folyamat hiányossága. A felelősségtől való félelem legnagyobb játszmája a háritás. Az ember, aki ezzel a félelemmel él, soha el nem ismerné, hogy tévedett, hogy tudatlan volt, vagy csak egyszerűen helytelenül, félelemből cselekedett, hanem annak felelősségét a környezetére, a többi emberre háritja. A háritás megnyilvánulásaiban meg tudjuk különböztetni az ok átháritására törekvő embert (nem én tettem; ő biztatott, stb.), illetve a következmény átháritására (a felelősség megosztására) törekvő embert (de nem csak én voltam; mások is azt mondták, értetek tettem, stb.). A háritás egyé válási folyamat hiányossága. Az önmagam kifejezésétől való félelem legnagyobb játszmája a szerepjátszás. Ezzel a félelemmel élő ember megtanulja a közösségi, társadalmi elvárásokat és azok szerint játssza az életet, mint egy szerepet. Megtanulja mi az illendő a táplálkozásban és úgy táplálkozik, akkor is, ha önmagában nem úgy tenné (pl.: nem késsel, villával). Megtanulja könyvekből, fórumokból milyen jó férjnek, vagy feleségnek lenni és aszerint él, megtanulja milyen szülőnek lenni, és eljátssza azt a szerepet is. Mindeközben az ilyen ember elfelejt önmaga lenni, és nem éli meg az életet úgy, ahogy ő szeretné, hanem folyamatosan váltogat a szerepei között. A legfeltűnőbb megnyilvánulásait ennek a játszmában a celebek között találod. A szerepjátszás a (ön)megosztási folyamat hiányossága. Az el nem fogadástól való félelemmel küzdő ember játszmája a megfelelés. Az ember, aki más emberek figyelmére éhes, aki folyton bizonyítani akar, aki mindig versenyben áll a világgal (kinek van nagyobb, drágább, szebb, stb.) az biztosan ennek a félelemnek a hatása alatt áll. Aki képes indokolatlanul feladni, félretenni elveit, hogy elismerjék, szeressék, abban ott él az el nem fogadástól való félelem. Ennek a félelemnek is népes tábora van, megtalálhatod az exhibicionista hajlamú emberekben. Az ilyen emberek a te és egymás figyelméből merítenek erőt az élethez, nem hiába vár legtöbbjükre depresszió, esetleg öngyilkosság, amikor a csillogás alábbhagy. A megfelelés az elfogadás, azonosulás folyamatainak hiányossága.

Ember (ördögi) játszmája

Írta: Administrator

2011 április 12. (kedd) 12:27 - Utoljára frissítve 2011 május 29. (vasárnap) 10:40

A fájdalomtól való félelem legnagyobb játszmája a vetítés. Az ember, aki fél a fájdalomtól erősen hajlamos a saját tapasztalatai által történő általánosításra, illetve (legtöbbször rosszindulatú) feltételezésekre, és az ezekből származó fájdalmakat kivetíti a környezetére, a többi emberre. Az ilyen ember legtöbbször a saját meg nem oldott problémáiról beszél úgy, mintha az a másik ember problémája lenne, illetve a másik emberben az ő általa meg nem oldott konfliktusokat véli felfedezni. A vetítés a megismerési, tanulási folyamat hiányossága.

A szexualitástól való félelem (nemiségtől, nemi jellegtől való félelem) legnagyobb játszmája a figyelemfelhívás. A figyelemfelhívás lényege, hogy az ember elé megy annak, hogy a másik nemnek szúr-e, vagy sem az ő jelenléte, inkább különféle figyelemfelhívó eszközökkel erősíti a saját nemiségének jegyeit. Az ilyen félelemmel élő embernek folyton szüksége van arra, hogy a másik nem figyelmét felhívja magára és ezért a legkülönbébb trükkökhöz folyamodik (nőknél: hajfestés, rúzs, körömlakk, stb.; férfiaknál tetoválás, testépítés, stb.). Ez a fajta megnyilvánulás nem csak az ellenkező nem jelenlétében érvényes, a férfiak egymás között is bizonygatják maguknak, hogy mennyivel férfiasabbak társaiknál, s a nők is hasonlóan teszik ezt. Ha nem hiszitek, figyeljétek meg, hogy miként versenyeznek a férfiak, hogy kinek van jobb autója, ki sportol különlegesebb sportot, vagy kinek van jobb állása. A nőknél ugyanez a verseny a hajviseletben, az öltözködésben és egyéb apróságokban rejlik. A figyelemfelhívás, az az a megkülönböztetés a kapcsolatteremtési és fenntartási folyamat hiányossága.

Az anyagi világtól való félelem (szegénységtől, gazdagságtól, stb.) legnagyobb játszmája a verseny. Egy félelem nélküli társadalom az igazságos munkamegosztáson és szükséglet alapú elosztáson alapul. E félelem következtében azonban az ember folyamatosan versenyszerű küzdelmet folytat az anyagi javakért, az élelemért és más szükségletekért, sőt a szükségleteken felüli javakért is. A verseny legismertebb hozadéka a felhalmozás és birtoklás, mivel a birtoklás maga is az anyagi félelmek eredménye. A verseny játszma a bizalomépítési folyamat hiányossága.

A mennyek országában, a felszabadult tudatú lénynek nincsen szüksége ilyen játszmákra. A verseny, a megkülönböztetés, a vetítés, a megfelelés, a szerepjátszás, háritás, szabálygyártás játszmáiban van egy közös tulajdonság: mindegyikben hiányos a szeretet, az igazság, az erkölcs és a béke is. Éppen ezért mondta egykor egy híres tanító: "ezen a Földön a Sátán az úr". Hogy mi ezekre a játszmákra a gyógyír? A versenyre a bizalom, a megkülönböztetésre az őszinte kapcsolat, a vetítésre a megismerés, a megfelelésre az elfogadás (azonosulás), a szerepjátszásra az önmagam őszinte kifejezése, a háritásra a felelősségvállalás, a szabálygyártásra az egyé válás.